

Dcery pana Darcyho

ELIZABETH ASTONOVÁ

Přeložila Eva Kondrysová

Copyright © 2003 A. E. Books, Ltd
Translation © Eva Kondrysová, 2009

ISBN 978-80-7335-353-7

Své dílo připisuji z lásky a vděčnosti Jamesi Halovi

Tato knížka je román. Jména, postavy, místa a události se zrodily v autorčině fantazii nebo jsou zpracovány fiktivně. Pokud by někomu připomínaly skutečné děje, lokality či osoby, ať žijící, ať zemřelé, jde o podobnost čistě náhodnou.

1

Město a venkov, to jsou dva odlišné světy. A mladé dámy z venkova, i ty zámožné a sebevědomé, nechť vezmou rozum do hrsti, když se vypraví do Londýna.

Obě starší slečny Darcyovy jsme právě zastali v ranním salonku výstavné městské rezidence na Aubreyově náměstí, sídla rodiny Fitzwilliamovy, jejich příbuzných. Letitia, nejstarší ze sester, usedla k elegantnímu stolku, list hlazeného papíru před sebou, a snažila se sestavit dopis.

Povzdychla si však podrážděně a pero odložila. „To je rámusu,“ stěžovala si. „Neustále sem doléhá drnění povozů a klapot koní a hlasy a do toho štěkají psi – jak jen lidé dokážou v takovém hluku žít?“

Pobouření nezanechalo stopy v poklidné kráse jejího obličeje, pro nějž ji sestry někdy škádlivě nazývaly Galateou a tvrdily, že se svým klenutým čelem a jemným nosíkem vypadá, jako by v ní ta klasická socha ožila.

Camilla neměla tak dokonalé rysy jako Letitia. K jejím přednostem patřily výrazné černé oči, přirozeně ladné pohyby a bystrá tvář. Seděla u okna, s rozkoší vstřebávala výjevy a zvuky apartního londýnského náměstí a žasla nad směsicí pachů stoupajících sem zvenčí.

Sledovala dvouspřeží rachtící kolem: řídil je podsaditý mladý muž v peleríně s bohatě našaseným límcem a jeho vyšlechtěné hnědky klapaly kopyty v bryskním klusu. Kočí ulpěl pohledem na hezké chůvě v modré pláštěnce,

kteřá kráčela kolem se svými svěřenci, dvěma čipernými klučičky. Ten menší táhl za sebou dřevěného koníka na kolečkách, který se mu pořád kácel, a bratr vždycky přiskočil, narovnal jej a durdil se přitom i smál.

Fešný vysoký lokaj v denní livreji venčil dva čistokrevné černohnědé kokršpaněly, kteří přitom poskakovali sem a tam, vrtěli chundelatými ocasy a poštekávali. Baba rybářka vychvalovala uši drásajícím hlasem své ústřice a na protější straně náměstí se snažil upoutat zákazníky brusič nožů. Poslíček skotačil podél zábradlí, jeden balíček svíral pod paží a druhým houpal na celou délku rozmotaného provázku.

„Někoho by zase dráždilo kohoutí kokrhání a drncání farmářova žebříňáku a bečení ovcí a měl by to za nesnesitelný randál,“ podotkla Camilla, aniž spustila oči od živé scenerie venku.

„Jak můžeš něco takového tvrdit, Camillo? Ten klid a jasná pohoda u nás na venkově, tichá krása našich lesů a řeky, tolik se mi po nich stýská!“

Camilla ani pořádně neposlouchala, když Letty opět spustila lamentace, jaká je to nespravedlnost a jak nemoudře si rodiče počínali, když je zahnali z klidu a šťastné spokojenosti v Derbyshiru do tohoto domu v Londýně. „A nejhůř to zasáhne Bellu a Georginu, těm bude zdejší pobyt připadat nesnesitelný.“

Camilla si rozumně nechala své mínění pro sebe a hlasitě se rozesmála, když oba kokršpanělé omotali svá vodítka kolem lokajových pěkných lýtek a hrozilo, že ho porazí.

„Pojď od toho okna a nevysedávej tam všem na očích.“

„Co na tom, když mě někdo zahlédne? Nekometuji přece s tím lokajem, pouze se zájmem sleduji, co se venku děje.“

„Koketovat s lokajem, no ne! Něco takového bys neměla ani vyslovit, Camillo! Já vím, že si děláš legraci, ale

jiní nepochopí tvůj smysl pro humor a mohli by to brát vážně.“

„Jen blázen by to vzal vážně, a co nám záleží na mínění bláznů? Ostatně je ten lokaj ohromný fešák.“

Nato ji Letty s vážným důrazem napomenula: „Plácneš, co ti slina na jazyk přinese, a to nedopadne dobře! Pana Fitzwilliama by to pobouřilo.“

Camilla si uvědomovala, že sestra má pravdu. Strýc Fitzwilliam, uhlažený, zdvořilý padesátník, se nedávno vykoupil z armády a stal se poslancem. Tuze si potrpěl na důstojnost a vyžadoval, aby dámy v rodině zachovávaly společenské dekorum. Dost možná měla jeho povaha i odlišné stránky, známé pouze důvěrným přátelům z klubu a z okruhu sportovních podniků, a ty byly naladěny drsněji a nebránily mu ve styku s dámičkami z polosvěta, avšak tyto jeho vlastnosti se na Aubreyově náměstí neprojevovaly.

Camilla rovněž věděla, že pan Fitzwilliam si Letty ze všech sester cení nejvíc a že to tak cítí odjakživa. Ani ji to nemrzelo, neboť si uvědomovala, že ona sama strýcově představě ideálního ženství neodpovídá. Měla příliš výrazný smysl pro humor, příliš vtipnou vyřídilku a příliš bystrý rozum, a navíc ještě zdědila otcovu energickou povahu. Nebyla tak krásná jako Letty a dobře věděla, že z ní strýc mívá těžkou hlavu: bylo na něm vidět, že uvažuje, jaké nápady se jí asi rojí v hlavě, a obává se přitom nejhoršího.

Letty mlela dál: „Mamička by ti řekla totéž, kdyby tu byla, však už ti to nejednou musela vytknout. Jelikož tu není – a kdoví, kdy se opět shledáme, a zdali vůbec – je mou povinností ti připomenout, co slušnost žádá. Tady nejsme na venkovském panství, vládnou tu jiné způsoby.“

„To už jsem si všimla,“ podotkla Camilla suše.

Letitii bylo teprve jednadvacet, a dost možná prožívala důležitost svého postavení jako nejstarší z pěti sester Darcyových až přehnaně. Otec rodiny, Fitzwilliam Darcy, přijal diplomatické posláním v zahraničí, jeho choť Elizabeth se zdráhala rozloučit se s ním na rok nebo i déle, a proto se rozhodla ho do Cařihradu provázet. Děvčata mohla prospěšně strávit pár měsíců v Londýně, zatímco dva malí synkové měli zůstat v Pemberley, sídle Darcyových v Derbyshiru, pod dohledem vychovatele a dědečka z matčiny strany, pana Benneta.

Uvažovalo se i o tom, že by pan Bennet doprovodil své vnučky do Londýna, ten se však navrhované možnosti přímo zhrozil. A že prý neví, jak by ohlídal mladé dámy v módní londýnské společnosti, zažil si své, než vychoval vlastní dcery, a rozhodně se nehodlá ujmout podobných povinností znovu, ani na pár měsíců. S radostí se bude věnovat chlapcům Williamovi a Charlesovi, dohlédne, aby na zeťově panství všechno řádně klapalo, i když na zdejšího vynikajícího správce a ostatní personál je spolehnoutí, a tudíž se lze nadít, že sídlo i celé panství dobře přečkají tu dobu, kdy pán domu s chotí budou pobývat mezi muslimany.

Letitia předvídala, a u ní hraničil takový pocit až s jistotou, že rodiče se jim už nevrátí. I kdyby šťastně dojeli do Doveru – kdyby překonali cestu tak nebezpečnou, v rukou kočích, kteří neváhají ujíždět tryskem, a kde na každém vřesovišti číhají loupežníci – budou se dál plavit po moři, což zhusta končívá ztroskotáním, a kdyby i šťastnou náhodou dospěli až do Ostende, čeká je ještě hrozná pouť napříč Evropou. „Prostírají se tam pásma naprosté divočiny, husté lesy a nepřátelská území, kde řádí vlci, medvědi a bandité,“ sdělila Camille.

A pokud by navzdory všemu dosáhli svého síle, krutému osudu neujdou: buď se mohamedáni vzbouří a vytaší na ně ty křivé šavle, anebo je sklátí mor a neštovice.

„Ale mamička byla proti neštovicím očkováná, Letty,“ namítala Camilla.

„Jenom proti těm anglickým. V Turecku je všechno jinak a hrozí tam mnohem větší nebezpečí.“

Prozatím přibyly do Londýna pouze tři sestry, Letitia, Camilla a nejmladší šestnáctiletá Alethea. S nimi zde byla i slečna Griffinová, Aletheina vychovatelka. Zbývající dvě sestry, sedmnáctiletá dvojčata Georgina a Bella, dlela u jedné tetinky ve Worcestershiru.

Páně Fitzwilliamova druhá manželka, Fanny, čiperná paní ani ne třicetiletá, matka malých dětí, se z příjezdu neteří upřímně radovala a oči se jí rozzářily při pomyslení, jak přítomností pěti mladých dam dům ožije večírky, módními výboji a společenským ruchem. Prohlašovala, že je všechny provdá, než se Darcy s Elizabeth vrátí.

„Nic takového,“ oponoval manžel. „Žádné ženichy jim nehledej, děvčata mohou s vdavkami počkat, až tu zase budou mít rodiče.“

„Letitii je jednadvacet a Camille devatenáct, mají tedy věk na to, aby myslely na manželství.“

„Když je vyvedeš na večírky a na plesy, vystrojíš podle poslední módy a postaráš se, ať si užijí, co Londýn nabízí v divadlech a na koncertech, uděláš pro ně až dost.“

Fanny manželovi neodporovala a myslela si své. Vyzdvihla ještě Letitiinu klasicky dokonalou tvář, zvláště když letos jsou žádané brunety, ale v duchu usoudila, že muže zaujme svým temperamentem a humorem spíš Camilla, a jen si přála, aby už přijela dvojčata a rodina byla v plném počtu.

Teď vtrhla do pokoje po svém zvyku jako velká voda a stačila ještě zachytit poslední chmurné Letitiino proroctví.

„Co to povídáš, prosím tě? Tuhle se pan Tilson vrátil z Číny živ a zdrav a lord Wincanton se plaví do Ameriky sem a tam, jako by jel poštovním dostavníkem do Somersetu. Dnes už se cestuje zcela bezpečně a pohodlně, takže o rodiče strach mít nemusíš.“

„Kéž bys měla pravdu,“ povzdechla si Letitia. „Bojím se ale, že se jim něco zlého přihodí, a pak bude na mně, abych se v jednadvaceti postarala o své bratry a sestry, a jak takový úkol zvládnou?“

„Propána, co je to za černé myšlenky?“ namítla Fanny. „Prosím tě, věnuj se teď příjemnějším úvahám. Za chvíli přijde švadlena a já jsem moc zvědavá, jak dopadl ten vzorovaný indický mušelín.“

Camilla zalitovala, že na to Fanny zavedla řeč, protože oblečení bylo dalším předmětem sváru mezi ní a Letty.

„Nač bychom potřebovaly tolik nových šatů?“ zvolala Letitia, když Fanny spráskla ruce v zoufalství nad jejich venkovskou výbavou, přivolala vlastní modistku a jala se vyjmenovávat, bez čeho se rozhodně neobejdou: šaty na den, vycházkové obleky, odpolední úbory, plesové toalety, něco na sebe do kočáru, jezdecké kostýmy –

„Pro mě ne, tetinko,“ ozvala se Camilla. „Letty jezdí moc dobře, ale já na koně nesednu, pokud se tomu dokážu vyhnout. Rajtování mě netěší.“

„Ale i bez jezdeckého kostýmu je toho ostatního až moc!“ namítala sestra.

„Musíme Fanny poslechnout, jak nám radí,“ řekla Camilla. Milovala módní věcičky a ochotně strávila hodinku i déle nad *La Belle Assemblée* a zálibně se probírala mušelíny a hedvábím nově zaslanými z Francie nebo z Východu.

„To ještě nic není,“ řekla Fanny. „Časem toho budete potřebovat dvakrát tolik. Nemusíme ale všechno objednat

naráz. Nejdřív zařídíme, abyste mohly mezi lidi: tyhle rukávy, Letty, už dávno vyšly z módy, smáli by se ti, kdyby ses v nich někde objevila. Pak se už budete moci rozkoukat a vybrat si, co se vám zalíbí. Můžete si v Londýně koupit, co si budete přát, stačí říct. A taky nějaké klobouky, ty vaše čepce jsou nemožné.“

„Co to všechno bude stát!“ zvolala Letitia.

„Nebude to tak strašné, a váš papá je naštěstí zámožný, a proto mu na pár šatech a kloboucích nesejde. Nechtěl by, aby jeho dcery působily zanedbaným dojmem. Očekává, že se elegancí vyrovnáte všem londýnským mladým dámám, a já se přičiním, aby to tak bylo; nechtěla bych, aby po mně chladně loupl očima, kdyby tu po mém návratu zastal dvě strašidla.“

„Naštěstí jsou ostatní sestry ještě školního věku,“ prohodila Letitia. „Ty nebudou nové šaty potřebovat.“

„Jistě,“ prohodila Fanny, která se už v duchu obírala mušelíný a ozdobami. „Moc bych si přála, aby už Alethea byla uvedena do společnosti, je to tak půvabné poupátko. Dorostly Bella s Georginou také do krásy? Viděla jsem je naposledy před třemi roky. Bude je mrzet, že zatím ještě nemohou chodit do společnosti, ale také se dočkají.“

„Musí se učit a zdokonalovat v hudbě a kreslení a přitom využijí londýnských preceptorů, když už jsme zde,“ podotkla Letitia upjatě. „Jsou to v hloubi duše prostá venkovská děvčata, Fanny, a přijde jim myslím vhod, když budou ušetřeny městského ruchu a zmatku.“

Camilla si v duchu vybavila Georginu s Bellou. Věřila snad Letitia opravdu tomu, co říká? Obávala se, že ano: Letty nikdy nebrala ohled na názory ostatních. Pokládala odjakživa za samozřejmé, že sestry s ní ve všem důležitém souhlasí, navzdory zjevným důkazům o opaku. Byla přesvědčená, že má pravdu, věřila, že veškeré námitky

vycházejí z nedostatečného pochopení, a proto na ně nemusí brát ohled.

Camilla, která měla o dvojčatech vlastní mínění, souhlasila, že se z pravidelného vyučování v dětském pokoji do týdne po svém příjezdu vymaní.

Fanny vykládala dál: „Vám dvěma musíme najít ženičky; dvojčata mi budou vděčná, protože pak je budeme moci uvést do společnosti.“

„Ženičky?“ zděsila se Letitia. „Děkuji ti, Fanny, ale nepříjely jsme do Londýna hledat ženičky. Naši rodiče by si to nepřáli, a kromě toho já –“ Působná ústa se zachvěla, oči zalily slzami.

„Propána, holčičko, nechtěla jsem se tě nešetrně dotknout. Ale jsou to už tři roky a i sám Tom by si jistě přál, aby ses znovu zamilovala.“

„Nebyla bych toho schopna. Kdo miluje tak opravdově jako já, ten nemá na další lásku ani pomyslení. Tom by býval zůstal věren mé památce, kdybych mu bývala krutě odervána, a já nemohu činit jinak. Na žádnou jinou ženu nikdy nepomyslel a pro mne je naše zasnoubení posvátný závazek.“

Fanny s Camillou na sebe pohlédly. Camilla byla na sestřiny způsoby zvyklá a Fanny, u níž se pod frivolním zevnějškem tajila slušná dávka zdravého rozumu, začínala neteří lépe rozumět. „Tolik žen ztratilo milované muže a manželky u Waterloo a je to jistě moc smutné. Avšak mnohé z nich našly útěchu v jiném vztahu – poté, co uplynula patřičná doba ovšem.“

„Tom a já jsme byli duchovně spjati. Já byla jeho první a jedinou láskou, a proto mu zůstanu až do konce života věrná, tak jako on byl věrný mně.“

Camilla si v duchu vybavila dva ryšavé klučíky, kteří vyrůstali a zdárně prospívali ve dvou různých chalupách

v Hiltedu, vesnici ležící nedaleko Tomova domova. Ohnivě rezavé vlasy a pihy byly velmi výmluvné – i Letty by musela ta podoba zarazit – a jedna upovídaná kamarádka Camille prozradila, že stejně vybarvené děcko se narodilo služebné na sousedním panství, kam Tom docházel.

Letitia se s Tomem Busbym znala od dětství a jejich zasnoubení potěšilo obě rodiny, i když Camilla měla jisté pochyby, jestli se Tomovi do ženění opravdu chce. „Musím asi vyhovět,“ řekl jí jednoho deštivého odpoledne, kdy zasedli v žlutém salonu na Pemberley ke kartám. „Naši to očekávají, znám Letty odjakživa a vždycky jsem předpokládal, že se jednoho dne vezmeme – mám ji rád, chápeš, moc rád. Když ona ale člověka tak uhání. A to je jí teprve sedmnáct, na vdávání je opravdu moc mladá. Bývalo by rozumnější ještě rok dva počkat, jenomže ona si tu svatbu vzala do hlavy.“

Zpráva, že Tom padl u Waterloo, zasáhla Letitii hluboce a trvale. I Camillu jeho smrt upřímně zarmoutila a postrádala pak jeho společnost, nemohla se však ztotožnit se sestřiným rozhodnutím stát se navěky jakousi panenskou vdovou. Ve středověku by se Letitia mohla se svým zármutkem uchýlit do kláštera, ale roku 1818 by podle Camilly měl čas zhojit sestřin žal a zdravý rozum – ne-li ty ryšavé dětičky – by měly Letty dovést k poznání, že Tom byl muž a ne světec.

„Doufám, že se seznámíme s mnoha příjemnými lidmi, Fanny,“ řekla Camilla, „ale budoucího manžela mezi nimi hledat nemíním, pěkně děkuji. Zaznamenala jsem už, že manželé zpravidla špatně snášejí, když se ženy s někým přátelí a flirtují, a často své manželky odsunou na venkov, ať si tam uvádají.“

Fanny na tohle jen zavrtěla hlavou a prohlásila, že Camilla si dělá gracia, ale Letitii to tak vyvedlo z míry, že jí

chvíli trvalo, než si v hlavě sesumírovala pádnou odpověď, a nakonec jí v tom zabránila Alethea, když se zjevila v pokoji, doprovázena slečnou Griffinovou.

Alethea s jiskrnými černými očima a kučery jako obvykle neuhlazenými tetince zdvořile popřála dobré jitro, bystrým pohledem odhadla Letitii a zeptala se, co ji zase vytočilo, načež se zavěsila do Camilly a začala procítěně žadonit, aby směla brát hodiny zpěvu u jistého signora Silvestriniho.

„Ty, Camillo, miluješ hudbu stejně jako já. Jistě chápeš, že musím studovat právě u něj. Maestro Silvestrini předčí všechny učitele v Londýně, ba i v Evropě.“

Camilla vyvlekla sestře ruku. „O člověku toho jména jsem nikdy neslyšela, bude to zřejmě nějaký italský hudebník.“

„Předpokládala jsem, že budeš chodit na zpěv k paní Deanové,“ poznamenala Letty.

„A ta mě bude nutit, abych zpívala dojemné balady a přitom se hloupě culila,“ ohradila se Alethea netrpělivě. „Ta může napadnout jen tebe, Letty. Zato signor Silvestrini je opravdový muzikant.“

Letitii zasvítily oči, když vycítila šanci pronést mravoučnou kázání. „Aletheo,“ pronesla důrazně, „naléháš tak vášnivě, že nás to samo o sobě stačí varovat, abychom tvou hudbu pozorně sledovaly a přísně ti vymezily čas, který jí můžeš věnovat.“

Alethea nejstarší sestře věnovala pozornost málokdy, a zvláště její řeči o hudbě zcela pomíjela. Camilla poznala, že se ve své dychtivosti dá strhnout k nějakému procítěnému projevu, jímž by mohla znepokojit Fanny a vystavit je všechny dalšímu Letitiině únavnému ponaučení o vhodném chování a pocitech a uměleckých zálibách pro mladou dámu vhodných – tedy prakticky žádných. Letty

schvalovala výkony, které nepřesahovaly vybledlé krotké akvarely, nudné kousky namáhavě nacvičené k přehrávání na klavíru a trochu jemného vyšívání.

Takové názory, jak dobře věděla, nesdíleli jejich rodiče: ty těšilo, že Camilla slušně hraje na klavír, a radovali se, že nejmladší dcera hudbou opravdu žije a věnuje se jí s pozoruhodným talentem a pílí.

Letty začíná být protivná. Rodiče jsou pryč sotva tři dny a ona už jim všem vnucuje své omezené myšlenky. Mrzí ji, že nemohla zůstat v Pemberley a nedostala na starost panství a celou rodinu, a tak je odhodlána poroučet alespoň sestřám.

Postaví se jí Fanny? Camilla o tom pochybovala. Letty měla stejně energickou povahu jako všichni z Darcyova rodu, a ti vskutku uměli prosadit svou; u ní však bohužel směřovala k zákazům a omezování, s ochromujícím důrazem na vhodné a ukázněné chování.

Slečna Griffinová, vysoká, vyzáblá žena s chytrými očima, zasáhla. „Zmínila jsem se panu Darcymu o záležitosti se signorem Silvestrinim, než odjel,“ pronesla svým hlubokým altem. „Soudil, že bychom s ním měli o těch hodinách zpěvu jednat, a pokud bude souhlasit, že Aletheu přijme, jelikož si žáky přísně vybírá, mělo by se to zařídit.“

Alethea radostně zavýskla, Letty se zamračila a Fanny – která nenáviděla rozepře a jako jedináčkovi jí bylo nepříjemné poslouchat, když se sestry dohadovaly – rozjasnila tvář. „Tím je to jasné. Jenom mi řekněte, slečno Griffinová, kdy budete potřebovat kočár, a jinak nechám všechno na vás.“

Camilla zahlédla Letty v očích bojové odhodlání a pochopila, že písemný nesouhlas bude vypraven první poštou do Vídně a rodiče tam tento dopis najdou hned po příjezdu.

„Myslím, že by bylo moc dobře,“ řekla Fanny, když se později ocitla s Camillou v pokoji sama, „kdyby se našel nějaký vhodný mladý muž pro Letitii. Pomohlo by jí to, aby přestala truchlit a upnula se v myšlenkách na něco nového. Jelikož Tom byl voják, možná bych se měla poohlédnout mezi známými pány od armády; co takový fešný urostlý husar, myslíš, že by se jí zalíbil?“

2

Letitii její nový módní klobouk nenadchl. „Jen se na něj podívej, co ten široký okraj tady vepředu! Vypadá přímo jako putna na uhlí.“

V nových vycházkových kostýmech, které Fanny prohlédla a schválila, se Letitia s Camillou chystaly vyjít z domu a vystavit se zrakům veřejnosti – a také navštívit příbuzné Gardinerovy.

„Je to moc pěkná putna na uhlí a nazdobená víc, než jsem kdy jaký uhlák viděla,“ podotkla Camilla. „Buď ráda, dobře ti ochrání pleť v tom řezavém větru.“

„Únor v Londýně je to nejhorší, co člověka může potkat. Neumím si představit, proč ten, kdo má jinou možnost, v Londýně zůstává,“ lamentovala Letitia.

Fitzwilliamovi patřili k těm, kdo se rozhodli v Londýně setrvat. Pan Fitzwilliam jako mladší syn rodiny neměl venkovské sídlo a krom toho pro něj coby ctižádostivého politika bylo moudřejší nevzdalovat se z Londýna, když parlament zasedá: kdyby poslanecké lavice prořídly, mohlo se radikálům podařit prosadit nějaký nebezpečný názor.

Camille nepřipadal únor lákavý nikde, měla v paměti i mnohý nevládný únorový den na Pemberley, kdy koukala, jak déšť bije do oken, a poslouchala, jak kapky pleskají z promočených větví na zem. „Kdybych si mohla vybrat, chtěla bych být v Cařihradě, kde prší jen málokdy, pokud

je mi známo, a v únoru je tam stejně příjemně jako jindy.“ Vzala si rukavice, které jí komorná podávala. „Děkuji vám, Sackree.“

„Určitě se rozprší, slečno. Měly byste jet kočárem.“

„Já vím, že je zataženo, ale to nám nebe lijákem jen tak hrozí. Alespoň doufám; chtěla bych se projít a nemůžeme žádat kočár pokaždé, když se vypravíme z domu.“

Camilla chtěla nejprve zajít do Hookhamovy veřejné knihovny na Bond Street. Moc ráda četla a kochala se vědomím, že v Londýně bude mít přístup ke všem novým románům. Zato Letty si nepochybně vypůjčí nějaké důstojné svazky životopisů nebo soubory hrozně nudných kázání, čímž snad udělá dojem na ostatní přítomné čtenáře, ale sotva oklame sestru, která dobře věděla, že Letty také miluje romány.

„Vyber mi tam nějakou knížku,“ požádala Alethea. „Kterýkoliv nový román od Minervy uvítám, hlavně aby to byl divoký, romantický příběh, odehrával se v cizině a byl hrozně vzrušující a s tajemnými hrdiny. Slyšela jsem chválit *Sicilského démona* a zvláště napínavý prý je *Druidův přízrak*.“ Nato rychle odběhla nahoru, aby nedala Letitii možnost pokárat ji za lehkovážnost. Camille důvěřovala, že vybere to pravé.

Do Hookhamovy knihovny dospěly, aniž jim jediná kapka potřísnila elegantní nové klobouky. Uvnitř bylo plno, muži a ženy si vyměňovali knihy i klípky. Letitia si povinně zvolila jakýsi objemný *Životopis*, Camilla objevila román od Peacocka, po němž už dlouho prahla, a přidala k němu neskutečně cituplnou romanci pro Aletheu. Pak čekali, než si je knihovník zapíše, a Letitia přitom litovala, že se s nikým z návštěvníků knihovny nezná, zatímco Camilla listovala v sestřině tlustém svazku.

Dobře věděla, jak to s knihami dopadne. Letty se probouje padesáti stránkami svého nudného díla, pak nahlédne do Peacocka, odloží jej a vytkne autorovi, že píše nesmysly a krutě žertuje, nakonec si povzdechne, že ji nic z toho nezaujalo, a sebere první svazek Aletheiny romance – ta jej bude mít za den přečtený – uvelebí se s ním někde a se špatně maskovaným potěšením se ponoří do jeho fantasmagorických stránek. Tím rozladí slečnu Griffinovou, vášnivou milovnici románů, která se bude muset obrnit trpělivostí, než Letty, pomalá čtenářka, s knížkou skončí.

Sackree reptala, s jakou tíhou se musí vláčet. „Divím se vám, slečny, vážně se divím, že si chcete do hlavy napěchovat takovou spoustu slov; dost na tom, že strašíte v knihovně na Pemberley, a teď přijedete do Londýna a žádáte si další knihy. Já myslela, že už jste přečetly všechno, co kdy kdo napsal.“

„To máte těžké, Sackree,“ odušila Camilla, oči sklopné na kluzké dláždění, aby se šikovně vyhnula kalužím. „Spisovatelé knihy pořád píší a my je tedy pořád čteme. Truchlivý koloběh.“

„A paní Darcyová je stejná, zapakovala si celou krabici knih, že si je veme s sebou do toho odporného Cařihradu. No jo, jestli tam mají i knihy, jako že asi ne, tak budou sepsány nějakou pohanskou řečí a roduvěrnému křesťanovi nejsou nic platné, ale stejně, celou krabici knih! Do takové dálky!“

„Mamička v nich najde útěchu v cizím a neznámém prostředí,“ podotkla Letitia.

„Jestli se mamička bude řídit zdravým rozumem, bude poznávat nový svět a na čtení neobětuje ani vteřinku. Ach, jak jí závidím, že může navštívit paláce a harémy a Svatou Sophii a toulat se na tržišti mezi zahalenými

ženami a velbloudy! Všechny rozkoše z *Tisíce a jedné noci* má teď na dosah.“

„Doslechla jsem se, že je to hrozně špinavé a nepříhodné město, na každém rohu tam číhají zloději a hrdlořezové,“ vedla si Letitia dál svou. „Ubohá mamička, vystavená takovému nebezpečí. A papá je vysoký, vypadá tak anglicky, na toho se vrhnou všichni tamní vrahouni.“

Camilla pouštěla sestřiny chmurné průpovídky jedním uchem tam a druhým zase ven. Bujná fantazie jí hravě vykreslila úchvatné obrazy bájných cizích měst, a přestože jí zdravý rozum napovídal, že její vidiny jsou pravdě stejně vzdálené jako sestřiny obavy, byly jí milé.

„A jsme tady,“ prohlásila Sackree. „Právě včas, protože bude lejt, jak jsem povídala. Slečna Sophie nikdy nikam nejde bez komorné a také lokaje,“ dodala, když následovala své slečny po širokém schodišti ke dveřím, kde zabubnovala rázně velkým mosazným klepadlem. „Paní Gardinerová jinak nedá.“

„Paní Gardinerová se o ni příkladně stará,“ podotkla Letitia a všechny chmury z ní spadly, když se setkala s takovým vzorem dobrých mravů.

A dobře dělá, pomyslela si Camilla, protože Sophie, když se s ní posledně sešly – to jí bylo čtrnáct – působila jako svéhlavé, neposlušné děvče, a navíc byla už tehdy pozoruhodně hezká. Camilla se na ni těšila a byla zvědavá, jaká je sestřenka dnes. Tři roky ji musely dost změnit: za ten čas dospěla z holčiny v zasnoubenou mladou dámu, její otec pan Gardiner, už tenkrát zámožný, velmi zbohatl a rodina přesídlila z Gracechurch Street do nynější rezidence na nejlepší londýnské adrese.

Dveře otevřel impozantní majordomus a dívky se rychle uchýlily dovnitř, protože nebesa se právě rozestoupila a spustil se prudký liják.

Paní Gardinerová je uvítala s upřímnou radostí a láskou a žasla, že se vydaly tak daleko pěšky. „Zpátky vás odveze kočár, ne, na tom trvám.“ Vyzvala je, aby přistoupily k ohni a ohřály se. „Sophie se vás nemůže dočkat, bude tu každou chvíli.“

Bylo to přesně tak, jak Camilla očekávala. Za tři roky Sophie vospěla v nesmírně elegantní, půvabné stvoření, v bledě růžových hedvábných šatech vypadala jako princezna z pohádky, lesklé světlehnědé vlasy měla apartně učesané, tváře zdůrazněné, a oči jí jiskřily potěšením, že přišly sestřenky.

Sophii pak rozradostnila hlavně skutečnost, že si jsou sice s Camillou dost podobné, ale jediný pohled ji stačil ujistit, že se nestalo, čeho se obávala: ta se za ty tři roky nezměnila natolik, aby s ní mohla soupeřit.

Camilla si byla dobře vědoma, co Sophii táhne hlavou, a bylo jí to k smíchu. Sotva by se jí podařilo Sophii přesvědčit, že jí nezávidí dokonalou tvář a postavu a že sama netouží, aby působila stejně žensky a křehce. Věděla, že je to jen zdání, měla sestřenku dávno prokouknutou. Pod jemným zevnějškem se skrývala rázná bytost a běda sestřence nebo komukoliv jinému, kdo by jí chtěl zkřížit cestu.

Zazněla vlídná slova a lichotky, sdělovaly si, co je nového, a zaujaté hovorem zprvu ani nepostřehly, že se otevřely dveře a sluha ohlašuje další návštěvu. Paní Gardinerovou to v první chvíli zmátlo, ale pak se usmála. „Pojďte dál, pane Wytton, ráda vás vidím. A pan Layard, vítám vás.“

Camillu ten vysoký zachmuřený muž udivil: takto si budoucího Sophiina manžela opravdu nepředstavovala. Vypadal inteligentně a podrážděně – co ho tak rozladilo? A zaujal ji rozdíl mezi ním a jeho malým, obtloustlým přítelem. Když si toho prohlédla blíž, usoudila, že

pan Layard je sympatický, a pomyslela si, že má veselé oči. Zato na panu Wyttonovi nebylo veselého nic, ten si ji jen chladně změřil, než se při představování uklonil.

Paní Gardinerová se zřejmým uspokojením sledovala, jak pan Wytton líbá její dceři ruku, a když pak odstoupil, jak na ni zírá s nelíčenou něhou a obdivem. Sophie se pýřila a usmívala a nad jeho dárkem tlumeně zajásala. Kamej, kterou jí přinesl, si všichni s uznáním prohlíželi a chválili a Sophie poslala svou komornou pro stužku, aby si ji mohla pověsit na spanilý krček.

„Je to karneol, myslím, že, pane Wyttone?“ nadhodila paní Gardinerová. „Krásná práce.“

„Ano, milostpaní. Z Itálie. Představuje bohyni Venuši.“

„Další z vašich dávných bohů a bohyň,“ špičkovala kočetně Sophie.

„Pan Wytton má zálibu ve starožitnostech,“ podotkla paní Gardinerová stranou ke Camille. „Hodně cestoval a napsal články o různých řeckých rozvalinách. Má pověst předního vědátora.“

„Opravdu?“

„S Camillou si můžete popovídat o svých cestách a objevech, pane Wyttone, ta se o takové věci velmi zajímá.“

Camilla se musela usmát, jak se na to pan Wytton ztvářil; bylo jí jasné, že ho láká pohovořit si s ní o svých pobytech v cizích zemích a nálezích asi tak jako s matčíným pudlem.

Cítil se však povinován vyhovět pobídce paní Gardinerové.

„Je mi potěšením setkat se s příslušnicí něžného pohlaví, která si neplete Řeky s Římany. Pobýváte v Londýně už delší dobu, slečno Camillo? Navštívila jste Britské muzeum? Troufám si tvrdit, že byste tam našla pár věcíček, které by vás zaujaly.“

„V muzeu jsem už byla, nikoliv ale v poslední době. Do Londýna jsme právě přijely. Rozhodně tam opět zajdu, ale to víte, my ženy si musíme takové návštěvy stříd-
mě dávkovat, aby všechno to vzrušení a učenost nedoleh-
ly příliš tíživě na náš rozum a nezahltily nám vtip.“

Podezírávě se na ni zadíval a Camilla se odvrátila a skry-
la úsměv. Letitia, jako vždy bedlivě sledující, jestli se Ca-
milla ve společnosti něčím neprovinila, rychle zasáhla
chválou Sophiina půvabu a zeptala se, kam pojedou na
svatební cestu.

„Do Brightonu,“ odpověděla Sophie a oči jí zazářily.

„Vypravíme se do Říma,“ řekl Wytton.

Pro klid Camilliny duše bylo dobře, že nevyslechla roz-
hovor obou mužů, když odešli z domu.

„Pěkné mladé dámy, ty slečny Darcyovy,“ začal Layard.
„Ovšem slečna Camilla to nemá lehké, zdá se mi.“

Wytton krácel zamyšleně, ale po přítelových slovech
zvedl hlavu. „Proč myslíš?“

„S tebou je to těžké, Wyttone. Měl jsi celou dobu oči
jen pro Sophii. Slečen Darcyových sis vůbec nevšímal.
Příroda neobdařila obě stejně.“

„Ani jedna ani druhá mě ničím neupoutala.“

„Ta mladší má satirický kukuč.“

„Chytré ženy nesnáším.“

„Ale jdi, Wyttone, poslední dobou jsi pořád rozmrzelý.
Měl bys požádat svého lékaře, ať ti na to dá prášky.“

„Lektvary ranhojičů! Ne, ne, ty přenechám hypochon-
drům. Já nic takového nepotřebuju. Náhodou se těším
vynikající fyzické pohodě.“

Zato duševně v pohodě nejsi, pomyslel si pan Layard,
ale nahlas nic neřekl. I pro vyrovnané muže je zasnoubení
náročná doba, na muže to chmurně doléhá, jak si všiml.

„Máme dnes přijít ke Gardinerovým na večeři,“ vykládal dál pan Layard. „Předpokládám, že Sophiiny sestřenky tam budou také. Vyrozuměl jsem, že každá dostane po padesáti tisících.“

„Přijely do Londýna sehnat manžely, předpokládám.“

Pana Layarda přítelova hořká ironie zamrzela. Zavěsil se do něj. „Podívej, kamaráde, zažeň chmury, máš proč být spokojený. Slečna Sophie vypadala dnes večer přenáděrně, jsi šťastný muž. A k tomu ji zdobí ještě devadesátitisícové věno.“

„Ty grobiáne,“ řekl Wytton.

Paní Gardinerová dodržela slib, poslala Camillu s Letitií domů svým kočárem, předtím je však ještě pozvala, aby se k nim později vrátily na večeři. „Pokud vás Fanny může postrádat, a já bych řekla, že může, protože ani takové třestidlo jako ona pro vás nebude pořádat večírky každý den.“

„Dnes rozhodně nic nechystá,“ podotkla Camilla. „Večeří s panem Fitzwilliamem mimo domov na nějakém politickém shromáždění.“

Fanny potěšilo, když se o pozvání dozvěděla, začala však lamentovat, že pro Camillu ještě nemají večerní toaletu. „Letitiino krémové hedvábí už švadlena poslala, a dopadlo to moc pěkně, ale pro tebe, Camillo, není nic ještě hotové, a to je kámen úrazu. Půjčím ti některou ze svých toalet.“

Letitia se hbitě ohradila. „To nejde. Camilla by si neměla vzít na sebe něco tak skvostného jako tvé róby: co se hodí pro vdanou dámu, není pro mladou svobodnou dívku.“

Fanny ji neposlouchala. „Zazvoň na Dawsonovou, Camillo, něco vymyslíme.“

„Můžu si vzít některé z vlastních šatů, Fanny, nejsou snad tak nemožné. Nezapomínej, že jsi menší než já, a zatímco se sukně mohou zkrátit, neslyšela jsem ještě, že by se daly stejně i prodloužit.“

„To je pravda, a jsem v prsou objemnější než ty.“ V té chvíli vešla její komorná. „Dawsonová,“ obrátila se na ni Fanny, „slečna Camilla je pozvaná na večeri ke Gardinerovým a žádnou z jejích večerních toalet ještě nedonesli. Co si počneme? Zajděte za její komornou a prohlédněte šaty, které si přivezla z Derbyshiru, a podívejte se, jestli by některé nešly přizpůsobit podle módy. Pospěšte si, času mnoho nezbývá.“

Fanny je hodná, že si dělá starosti, jak budu vypadat, říkala si Camilla. Byla příliš rozumná, než aby uvěřila, že se v Londýně nadobro znemožní, když projednou přijde na návštěvu v šatech, které zrovna neodpovídají poslední módě, neubránila se však zcela závisti, když spatřila Letitiinu róbu. „Je to jen takové rodinné setkání, nemyslím, že si mých nmoderních šatů někdo zvláště všimne.“

„A to se pleteš,“ oponovala Fanny rázně. „Gardinerovi nejsou tak neuznalí, aby se spokojili s pouhou rodinnou večerí, když do města přibyly slečna Darcyovy. Ne, ne, paní Gardinerová jistě pozvala i nějaké vysoce postavené a zámožné muže, na to se spolehni. V panu Wyttonovi získala výbornou partii pro svou Sophii a druhé dvě dcery také dobře vdala, vlastně moc dobře, když uvážíme, že neměly ani poloviční věno, jaké dostane Sophie. Určitě už něco chystá a přemýšlela o vhodných známostech pro vás dvě, ještě než jste vyjely z Pemberley.“

Letitia se tvářila usouzeně, když se šly nahoru ustrojít. „Fanny to myslí dobře, ale byla bych ráda, kdyby pořád nezačínala o vdavkách. Já žádného manžela nehledám

a papá s mamičkou by si nepřáli, abys ty v Londýně o nějaké vážné seznámení usilovala. Určitě si nedělají starosti, že jsi ještě nepotkala muže, kterého bys mohla milovat, i když je ti už devatenáct. Se mnou je to něco jiného, jak víš, já jsem takového muže znala, zamilovala jsem se, když mi bylo sotva šestnáct, proto v mém případě na tom nezáleží, s kolika žádoucími muži se třeba ještě setkám.“

Camilla se soustředila na přízemnější záležitosti, když viděla, jak šikovně jí Sackree pod vedením Fannyiny komorné přizpůsobila šaty. „Trochu jsem vám posunula pas výš, slečno, jelikož mi Dawsonová říkala, že teď už se pas v pase nenosí, a žádná toaleta se prý neobejde bez karnýrů, tak jsem vám tam našila ještě další řadu krajkových volánů. Koukněte, jak vám to krásně pasuje.“ *Vypadají stejně pěkně jako nové šaty slečny Letitie*, zahuhlala tiše, když rafičila sukni, aby si dobře sedla. „Tady máte saténové střevíčky a pojedete dnes večer jistě kočárem, a ne že byste se brouzdaly blátem?“

„Samozřejmě pojedeme kočárem,“ odpověděla Camilla, zatímco se nakrucovala před vysokým otáčivým zrcadlem. „Děkuji vám, Sackree, a poděkujte za mě také Dawsonové.“

„Vemte si k těm šatům perličky. Do hlubokého výstřihu potřebujete něco na krk. A paní Fitzwilliamová si přeje, abyste zašla do jejího pokoje a vybrala si tam nějaké náramky. Dawsonová říkala, že dneska žádná dáma nevystřčí nikam ani nos, dokud nemá na ruku plno cingrlátek. Paní Darcyová měla pravdu, když vám radila, abyste si vybrala ten bledě zelený odstín, slečno, hodí se vám k pleti. Bledě žlutá nebo růžová by vám tak neslušela.“

Ať si vaše sestra říká, co chce, dodala si k tomu v duchu a odkráčela z místnosti.

Páně Gardinerův kuchař, jistý monsieur Halavant, byl proslulý po celém Londýně co vynikající mistr svého oboru. Přátelé i nepřátelé Gardinerových se nezdráhali a často už zkoušeli ho odlákat, Halavant se však koupit nedal. Pan Gardiner ho kdysi zachránil před vězením, když byl – mylně, namísto někoho jiného – obviněn, že je francouzský špeh, a on od té doby nedal na pana Gardinera dopustit. Navíc ho jeho zaměstnavatel královsky platil a vedl natolik bohatý společenský život, že u něho měl šéfkuchař dost příležitostí blýsknout se svým kulinářským uměním.

Camilla si musela doznat, že první londýnský večírek předčil její očekávání. Byla zvyklá večeret mimo dům na různých sousedních venkovských sídlech, ale tahle společnost se vyznačovala jiným stylem. Rozhovor plynul hbitěji a zahrnoval široký rejstřík témat, k tomu přistupovaly skvělé pokrmy a vína, stříbro a křišťály jiskřící na stole, květiny, armáda livrejovaných sloužících a skvostné hedvábí a šperky dam, až z toho ze všeho přecházel zrak i sluch.

Camillinu pozornost rázem upoutal host usazený opodál po boku paní Gardinerové. Bylo to vysoký, pohledný pán tak kolem pětatřiceti, s příjemnou tváří a vybraným chováním, a měl hladká, tvárná ústa, která svědčila o optimistické povaze. Camilla si pomyslela, že by to byl jistě zajímavější společník než její soused pan Wytton, který odpovídal jednoslabičně, stále upíral oči na Sophii, a když Camilla něco prohodila, pohlédl na ni vždy s mrazivou lhostejností.

Vysoký pán hovořil s paní Gardinerovou, a třebaže to Camilla netušila, vyptával se na ni. „Druhá dcera, pokud vím?“

„Ano, sire Sidney. Nejstarší je Letitia, ta, co sedí támhle a baví se s panem Latouchem.“

„Velmi krásná,“ podotkl chladně. „Mají pět dcer, že?“

„Jsou ještě tři mladší děvčata mimo tyhle dvě.“

„A všechny bohatě vyvěněné. Darcymu štěstí přeje, v Derbyshire jsou dobrá panství. Slyšel jsem, že na jeho půdě objevili slibná nerostná ložiska.“

„Ano, mám ten dojem.“

Obrátil se k ní pobaveně. „Štěstěna není nám ostatním tak nakloněna jako vašemu choti, paní Gardinerová, nemáme jeho zázračný Midasův dotek, a proto se musíme spolehnout na to, co nám vynese naše půda.“

„Midasův dotek! Chraň Pámbu! Zato támhleten pán má opravdu schopnost proměnit všechno, čeho se dotkne, ve zlato.“

Sir Sidney Leigh zabloudil pohledem přes stůl k brunátnému pánovi, který se věnoval dámě po svém boku: podle slov, která bylo možno z jejich rozhovoru zachytit, se bavili o želvách. „Pagoda Portal,“ prohodil. „Jistě, jeden z nejbohatších mužů v Anglii. Ale je také šťastný, paní Gardinerová, co myslíte?“

Paní Gardinerová se zasmála. „Ne, není, protože miluje tu zvláštní ženu, paní Rowanovou, a ona si ho navzdory jeho bohatství nechce vzít.“

„Žena pevného charakteru, když odmítne takový majetek.“

„Má teď po manželově smrti vlastní majetek.“

„Možná si cení víc mužova vzhledu než jeho bohatství. O Portalovi by asi nikdo neřekl, že je to atraktivní muž.“

„Křivdíte mu; má milou tvář a mnohé ženy by soudily, že dobře vypadá.“

„Vedený tím, milá paní Gardinerová, že měří mužův vzhled hloubkou jeho kapes.“

„Což ovšem neplatí pro paní Rowanovou, ta jen prolašuje, že už nikdy nestrčí hlavu do tíživého chomoutu manželství. To říká ona, ne já, sire Sidney, já bych manželství nikdy k tíživému chomoutu nepřipodobnila.“

„Opravdu? Myslím, že mnozí muži takový pocit zakoušejí a ženy mají ještě víc důvodů, proč dospět k poznání, že v manželství nemají ustláno na růžích, ale na loži Prokrustově.“

Paní Gardinerová se zděsila. „Styďte se, sire Sidney, smýšlet tak cynicky.“

„Posaďte mne vedle starší slečny Darcyové, až se sejdeme k čaji. Znáám se dobře s jejím otcem, víte, a ona si o něm jistě ráda popovídá. Vážné mladé dámy vždycky ochotně hovoří o svých otcích. U její sestry nemám dojem, že by se chtěla bavit o otci. Tu přenechám mladším mužům. Zdá se, že si báječně rozumí s panem Layardem, ten se tváří tak nadšeně, jak jsem to u něho ještě nikdy nezaznamenal.“

„Camilla bývá někdy mile zábavná.“

„V tom případě dám moudře přednost vážnější slečně; Bože, chraň mě před zábavnými ženami.“

„Povězte mi,“ zašeptala Camilla panu Layardovi, který jí seděl po boku z druhé strany, „proč se říká panu Portalovi Pagoda Portal? Připadá mi to jako přezdívka dost zvláštní.“

„Nu, ptáte se toho pravého,“ odpověděl. „Pagody, jak víte, jsou zlaté indické mince. Jmenují se tak podle svého tvaru, který připomíná list jerlínu, zvaného též pagoda. Pan Portal se domohl v Indii značného bohatství, a tím si vysloužil onu přezdívku. Koupil si pozemky, vystavěl na nich krásný dům a nazval jej Pagoda – jak vidíte, má smysl pro humor – a zasedl v parlamentu. A kupodivu vystupuje jako radikál! Co tomu říkáte?“

„Není to zvláštní, když bohatý člověk zastává radikální názory?“

„Zvláštní u každého rozumného člověka. Tuším, že přítel Wytton se k radikálním názorům také kloní, protože často mluví o reformě, on sám ale radikalismus popírá.“

„To ráda slyším. Radikálové jsou přece velice nebezpeční, že? Nevývólávají snad stále revolty a nepokoje?“

„U pana Portala jde výhradně o teorii, až k revoltám myslím nezachází. Po večeri vás seznámím, můžete si s ním popovídat o Indii. Ví o té zemi první poslední a pořád o ní bájí, ale vás by to mohlo zajímat. Dámy představa Indie vždycky okouzlí.“

Sloužící sklidili tabuli a servírovali moučník. Když odešli a hovor se znovu rozproudil, usoudila Camilla, že by si mohla troufnout na otázku, aniž ji zaslechne ten, jehož se týká. „Pobýval váš přítel pan Wytton také v Indii?“ zeptala se Layarda. „Paní Gardinerová mi říkala, že hodně cestoval.“

„Ne, v Indii nebyl. Wytton se nejraději toulá po prašných pláních Řecka a Turecka, a od konce války se dvakrát vypravil do Egypta.“

Camilla se usmála. „Do Egypta, jak mu závidím! Ale povězte mi, bývá vždycky tak zachmuřený? Nemá rád společenské události?“

„Nesmíte o něm soudit podle momentální situace. To víte, muži zasnoubení těžce snášejí: začleňují se do nové rodiny, pořád je někdo oprašuje a vynáší, to musí jít na nervy každému.“

„Doufám, že se mračí jen kvůli zasnoubení. Přála bych Sophii stále dobře naladěného manžela.“

„Na ni se přece nemračí, a proč taky? Sophie mu nikdy neodmlouvá a nehádá se s ním a v té půvabné hlavičce se netají jediná myšlenka.“

Camilla se rozesmála. „A tohle že se mu líbí? Možná se po svatbě párkrát dočká netušeného překvapení.“

„Neříkejte mi, že si vezme hotovou saň!“

„Sophie je určitě stejně milá jako každá druhá, ale to víte, my ženy také manželovi pokaždé ve všem neustoupíme.“

Pan Wytton, zaujat smíchem a živou zábavou mezi Camillou a Layardem, se k nim teď obrátil. To bude důsledek jeho cest po Egyptě, pomyslela si Camilla neuctivě, že se tváří stejně hrozivě jako ta slavná Sfinga.

Camille nebylo proti mysli, že později večer náhodou stanula vedle sira Sidneyho, když čekali na čaj. Podotkla cosi o přítomné společnosti, on se nato zdvořile usmál a uklonil, ale vzápětí se omluvil a vzdálil. Po chvíli zahlédla, že se usadil na pohovce vedle Letty a hovoří s ní. Chtělo to jistě důmyslné manévrování z jeho strany, protože Letty svou krásou poutala značnou pozornost.

Možná má Letty pravdu, pomyslela si Camilla, a měla bych si dávat větší pozor na jazyk a dbát na vzorné chování. Byla zvyklá, že fádňí mladíčkové z řad jejích známých od ní s omluvou a vyděšeným výrazem na tváři prchají, ale zamrzela ji skutečnost, že muž jako sir Sidney před ní očividně dává přednost Letty.

Nelitovala se však a netrápila, že zanechala špatný dojem, příliš dlouho, protože za pár minut se objevil pan Portal, vlídný a zjevně naprosto ochotný zůstat jí po boku a bavit ji.

„Pojďte a posaďte se ke mně, slečno Camillo, a povězte mi něco o sobě. Jak se vám líbí v Londýně?“

„Velice,“ odpověděla po pravdě, protože se jí zamlouval pocit svobody, který jí Londýn skýtal. Rodiče sice milovala, teď ale oceňovala rušné velkoměsto, těšilo ji, že se seznamuje s tolika lidmi, objednává si nové módní šaty,

se zájmem poslouchala Fanny, když vykládala o večírcích a plesích, a při tom všem nebyla pod bedlivým dohledem manželů Darcyových.

„Pan Gardiner je váš strýc z matčiny strany, nemám pravdu?“

„Ano, a moje matka si s paní Gardinerovou, která je přibližně stejně stará, odjakživa báječně rozumí. I na nás je moc hodná a byly bychom se uchýlily asi k ní, nebýt toho, že paní Gardinerová minulý rok trochu postonávala. Rodiče tedy usoudili, že by jí to možná v současné době nebylo právě vhod, když ji navíc ještě čeká hodně práce a vzrušení s přípravami Sophiiny nadcházející svatby.“

Camilla by byla mohla dodat, že se s tím smířovala nerada, protože měla Gardinerovy ráda a věděla, že oni mají rádi ji. Rozuměla si lépe s panem Gardinerem než s panem Fitzwilliamem, jehož nikdy ani nenapadlo, že by mladá žena mohla přemýšlet o něčem jiném než o šatech, nápadnících, a jak si zajistit dobrou partii.

A uvědomovala si také, že Fitzwilliamovi mají sice s Gardinerovými mimořádně dobré vztahy a Fanny že si pana Gardinera upřímně váží, zato pan Fitzwilliam jaksi nezapomíná, že velké bohatství pana Gardinera pochází z obchodu, kteroužto spornou okolnost ovšem trochu vyvažuje budoucí Sophiin sňatek se společensky vysoce uznávaným Wyttonem.

Pan Gardiner poté, co se zhostil svých hostitelských povinností, se k nim přidružil. Camilla mu nejdřív pogratovala k Sophiinu zasnoubení a pak se zájmem poslouchala o jeho nedávné cestě do Bombaje, města, které i Pagoda Portal dobře znal.

Muži mají štěstí, že rozhodují o svých životech a mohou se vypravit do Bombaje nebo kam si záměnou, když jim k tomu nechybí prostředky a doma je všechno v pořádku.

Pan Gardiner se zasmál, když mu tohle řekla. „Ne, ne, Camillo, takhle to nesmíš brát. Vždyť co bychom si my muži počali, kdybychom neměli manželky a děti a útulné domovy, kam se můžeme vrátit? Ženy by neměly znevažovat svou úlohu. My muži bychom nedosáhli ničeho bez lásky a podpory našich rodin, na ně spoléháme, to mi věř.“

3

Prkno v podlaze se uvolnilo a zavrzalo pokaždé, když na ně Letitia stoupla.

Camillu drobné příhody provázející každodenní životí obvykle nerozčilovaly. Vrzavé prkno ji nedráždilo, jen si přála, aby Letty tak netrojčila. Kdyby rázně přecházela po pokoji sem a tam, bylo by to snesitelnější než tohle cupitání. Jelikož si Letty dělala starosti, bylo patrně nevyhnutelné, aby se jí znepokojení zrcadlilo v celém těle. Důvody všech úvah a lamentací existovaly však pouze v její hlavě.

Čekaly dnes Georginu s Bellou. Cestou z Worcestershiru se stavily v Oxfordu, kde se měly u přátel navečeřet a přenocovat. Letty stále znovu počítala vzdálenost a časy: znala dopodrobna celou trať a soustředila se na místa, kde by se sestrám nejspíš mohlo přihodit něco zlého.

„Co když onemocněly?“

Camilla vzhledla od knihy, a to nikoliv poprvé. „Kdo onemocněl?“

„Nikdo zatím neonemocněl. Georgina s Bellou by však onemocnět mohly.“

„Jízda v kočáru jim přece neublíží.“

„Jednu z nich by mohla rozbolet hlava nebo se o ni bude pokoušet horečka. Měla jsem dojem, že Bella je nějaká pobledlá, ještě než jsme odjely z Pemberley. Dalo se to čekat, prožívala těžce, že se musí rozloučit s domovem. Na

Londýn se netěší, život ve městě je pro její citlivou dušičku příliš náročný.“

Camilla se opět vrátila ke knize. O Bellu ani o Georginu neměla strach. Prodělaly obvyklé dětské nemoci, měly spalničky a plané neštovice, také se někdy nastydlly a na chvíli jim stoupala teplota, ale všechno zakrátko překonaly a byly naprosto v pořádku: rodinný lékař Darcyových prolašoval, že dělají skvělou reklamu jeho umění. Muselo by je potkat něco mnohem závažnějšího než cesta kočárem a lákavé vyhlídky na pobyt ve městě, aby to ohrozilo jejich zdraví.

Letitia vzala do ruky vyšívání, ale udělala sotva pár stehů, než je znovu odložila. „Počkat, myslím, že slyším kočár.“

„Letty, kočáry slyšíme tady z náměstí každou hodinu kolikrát. Dvojčata tu ještě nemohou být, ledaže by vyjely z Oxfordu před svítáním, a proč by to dělaly?“ Vzhledem k tomu, jak nerady obě brzo vstávají, to nepřicházelo v úvahu.

Lettyiny nesmyslné obavy přerušila panská, která jim přišla sdělit, že se v ranním salonku podává oběd, a Camilla byla proto ušetřena dalšího úsilí sestru chlácholit. Rychle zamířila ke dveřím a Letty ji následovala, ovšem stále přitom pokyvovala hlavou a smutně vzdychala a huhlala cosi o koních, kteří můžou zchromnout nebo se spláshit, kdyby je pokousali ovádi, o únosech, loupežnicích a dalších málo pravděpodobných hrozbách.

Fanny už stála u stolu, celá rozdováděná a zrůžovělá, jak si hrála s dětmi. „Malý Artík má další zoubek, říká chůva, a zlatíčko moje, jistě ho to muselo bolet a ani nezaplakal.“

Camilla byla ráda, že se hovor stočí jinam a Letitia přestane v duchu probírat různé maléry spojené s cestováním, a tak se bavily o dětech, a jak jsou vyspělé a chytré, a co Charlottka včera řekla otci, že se tomu zasmál.

„Vaše sestry tu budou každou chvíli,“ podotkla pak Fanny. „Cesta je unaví a budou si chtít odpočinout. Nechám jim přinést čaj, po dlouhé námaze člověka nic tak neosvěží jako čaj.“

„Jedou dnes jenom z Oxfordu.“

„I to je cesta. Dobrých čtyřicet mil určitě a možná ještě víc. Ne, budou si chtít odpočinout a mít klid. Dnes budeme večeřet sami, docela sami, *en famille*. Tedy pozvali jsme pana Grandvillu z parlamentu a jeho švagrovou paní Rowanovou – ta se vám bude zamlouvat. Víc nás nebude. A ještě sir Sidney Leigh. Navštívil mě dnes dopoledne, když jste se byly projít na náměstí, chápete, a já jsem ho pozvala, aby přišel, pokud si nic jiného už nedomluvil. Je velice bohatý a říká se, že se poohlídí po – Ale na tom nesejde.“

„Bella a Georgina by se měly navečeřet nahoře s Aletheou,“ podotkla Letitia. „Pokud tedy nebudou tak zmožené a otrěsené, že budou chtít rovnou zalehnout.“

Jejich sestry zmožené a otrěsené po cestě kočárem? Ty přece v životě nic dosud nezmohlo a neotřásl jimi. Ve svých sedmnácti letech jsou veselé, frivolní, spokojené, svěhlavé a mají sklon pomíjet všechno, co nedopovídá jejich způsobu myšlení. Jak dospěla Letty ke své představě křehkých dívčích bytostí? A navíc opravdu věří, že obě mladé dámy spokojeně povečeří s vychovatelkou a Aletheou nahoře, když mohou zasednout ve společnosti dole v jídelně?

„Jelikož budeme jen sami mezi sebou, myslela jsem, že by se k nám Alethea mohla připojit,“ řekla Fanny. „Cvičila jsi tady na klavíru, Camillo; obdivovala jsem tvé umění, a tak bys nám mohla dnes zahrát. A Alethea kouzelně zpívá, slyšela jsem ji, trylkuje tam nahoře jako kanárek.“

„Ráda zahraju, když si to přeješ,“ řekla Camilla. „Alethea není sice vždycky ochotná zpívat ve společnosti, ale tentokrát možná vyhoví.“

„Škoda že z Pemberley ještě nedoručili Bellinu harfu. Kdyby ji Georgina doprovázela, vytvořily by rozkošný obrázek, jedna tak tmavá a druhá tak neuvěřitelně plavá. Pokud vyrostly z té baculatosti, u dětí docela běžné, vsadím se, že jsou z nich velice půvabné mladé slečny.“

„Můžeš to posoudit sama,“ řekla Camilla, která zachytila zvuky zastavujícího kočáru. „Jsou tady!“

Domovní dveře se rozletěly. Na ulici před domem vypukl zmatek, lokaj vyběhl, aby se ujal koní, kočí a sluha se dohadovali o cestě a nadávali na londýnské ulice, kolemjdoucí se zastavovali, aby se vynadávali na přepychovou ekvipáž, sloužící se vyhrnuli po schodech, aby se ujali krabic a odvázáli kufry.

Uvnitř se vstupní hala rozezvučela halasem vzrušeného vítání. Alethea visela na zábradlí nahoře na schodišti a přispívala k rámusu tím, že svým mocným hlasem volala dolů, zatímco Letitia dávala slyšitelně průchod radostné úlevě, že sestry dospěly do Londýna s nepolámanýma rukama a nohama, ani hlavy nemají rozbité, takže není třeba okamžitě poslat pro apatykáře či lékaře.

V chumlu dívek a služebných a krabic na klobouky Camilla zahlédla cizího mladého muže s pěknou byronsky kučeravou hlavou, který tam stál, v náručí rozladěného, uštěkaného malého mopslíka. Zdálo se, že se vším tím rozruchem dobře baví, a přitom zůstává nad věcí.

„Georgino, Georgino, kdo to s vámi přišel?“ zvolala.

Georgina se vymanila Letty z náruče a ohlédla se. „Propána! Mopslíku, na tebe jsem docela zapomněla, vidíš, ty zlatíčko moje?“ Vrhla se k mladému muži, vytrhla mu psíka, který hlasitě protestoval. „Není kouzelný? Jejich fenka nedávno vrhla štěňata a my jsme si jedno vyprosily a přivezly je. Říkaly jsme si, že by si tetinka Fanny takového mopslíka určitě přála!“

Strčila zmítající se rozhořčený uzlíček Fanny do náruče, kde se psík uvelebil, sípal a lapal po dechu a občas jí olízl špičku nosu.

„I propána,“ poznamenala Fanny konsternovaně, ale novina se už mezitím rozšířila, dvě starší děti příběhly, tahaly matku za sukni a prosily, aby si směly mopslíka pochovat.

„Postarám se o psíka,“ řekla komorná Dawsonová, která se tu také zničehonic objevila. Vzala si štěně, jež rázem ztichlo. „Budete si přát odvést mladé dámy dovnitř.“

Fanny se upamatovala, co se sluší, políbila neteře, řekla jim, že je s upřímnou radostí vítá, prohlásila, že by je sotva poznala, jak vyrostly do krásy, a zadívala se na mladého muže, který se tvářil, jako by se rád už odporoučel. „Georgino, Isabello, kdo je ten pán?“

Dvojčata se rozhlédla, jako by mezi zavazadly hledala dalšího mopslíka. „Ale to je jenom pan Roper,“ řekla Isabella.

Camilla sestry viděla opravdu ráda, ačkoliv vždycky pozapomněla, když s nimi nebyla, jaký rozruch dokážou způsobit, kdekoliv se objeví. Nešlo o to, že by nepříjemně hlaholily nebo že by se překotně a nemotorně pohybovaly. Bella tíhla k vláčným vzrušeným gestům, jaké se hodily k jejímu stříbřitě plavému křehkému zjevu, a ani Georgina s lesklými havraními vlasy a dramatickým zevnějškem se nechovala nespoutaně, ovšem ovzduší jako by se nabilo elektřinou, kdykoliv byly v místnosti spolu.

„Ty jejich oči!“ podotkla Fanny stranou k Letitii. „Jedna je andělsky plavá, druhá tak snědá, a obě mají ty veliké fialkové oči. Bože, jak jim jejich oči závidím. Pánové z nich budou šílet, ty rozhodně udělají dojem.“

„Jsi hodná, že to říkáš,“ opáčila znepokojená Letitia. „Nezapomínej ale, Fanny, že se budou zdržovat v dětském pokoji, o nějakých pánech nemůže tedy být ani řeči.“

Dva páry fialkových očí se na ni vyčítavě upřely. „Letty, přece bys nebyla tak nepřející?“

„Jestli se nikam nepodíváme teď, když jsme v Londýně, kdoví, kdy se nám k tomu znovu naskytne příležitost?“

„Chystáme se zhlédnout všechna divadla a protančit každou noc.“

„Protančit! Žádné plesy nebudou. Nebyly jste ještě uvedeny do společnosti. Já nejsem provdaná a Camilla také ne.“

„Taková nespravedlnost!“ Georgina se obrátila k Fanny o pomoc. „Že se vám to také jeví nespravedlivé, vidíte, tetinko? Je nám sedmnáct a některé naše stejně staré přítelkyně jsou už rok nebo i déle vdané.“

„Jestli se nebudete chovat způsobně, rovnou o tom dopíši papá,“ prohlásila Letitia.

Belle poklesly koutky úst a Georgina upřela na nejstarší sestru urputný pohled.

Camilla věděla předem, kdo z toho střetnutí vyjde vítězně. Úctyhodný papá je daleko, a tak si dvojčata určitě prosadí svou – Fanny se jim zřejmě už podařilo okouzlit. Zato Letty bude čím dál tím protivnější, bude je hubovat a nabádat, dvojčata jí budou vzdorovat a celá domácnost bude vzhůru nohama.

„A tak vás tu máme a všech pět sester je zase pěkně pohromadě,“ trousila Fanny slova do mrazivého ticha. „Vím, jak na sobě visíte, a bude vám spolu dobře.“

Myslela to Fanny vážně, když říkala, že seznámí Letty s nějakým fešným husarem, který by ji utěšil? Za dané situace by se všem ulevilo, kdyby své zájmy a city soustředila novým směrem. Ovšem kdyby se tu objevil urostlý důstojník od kavalérie v červeném kabátě, velmi pravděpodobně by se ho zmocnila Bella nebo Georgina.

Camilla se sice sama kochala pocitem svobody bez rodičovského dohledu, ale v této chvíli zalitovala, že jsou